

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การลงโทษ คือ การปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้ที่ได้รับการปฏิบัตินั้นต้องได้รับผลร้าย เนื่องมาจากการที่บุคคลนั้นได้ฝ่าฝืนแนวปฏิบัติอันเป็นกติกาของสังคม โดยที่รัฐจะเป็นผู้ทำหน้าที่จัดการให้ผู้กระทำความผิดได้รับผลร้ายนั้นๆ การลงโทษจึงเป็นรูปแบบหนึ่งของการป้องกันสังคมจากผู้กระทำความผิด¹

การลงโทษนั้นมีวัตถุประสงค์ให้ผู้ได้รับโทษรู้สึกสำนึกว่าการกระทำของตนเป็นการกระทำอันเป็นพฤติกรรมที่คนในสังคมส่วนใหญ่ไม่ประสงค์ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้น ต้องเข้าสู่กระบวนการแก้ไขพฤติกรรมมนุษย์ เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่ดีนั้นให้หมดไป เรื่องนี้ในทางทฤษฎีหรือปรัชญาการลงโทษได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ในการลงโทษที่สำคัญมีดังนี้²

1. การลงโทษเพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทน (Retribution)
2. การลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่ (Deterrence)
3. การลงโทษเพื่อเป็นการปรับปรุงแก้ไข (Rehabilitation)
4. การลงโทษเพื่อเป็นการตัดโอกาสกระทำความผิดได้อีก (Incapacitation)

ซึ่งวัตถุประสงค์ของการลงโทษตามทฤษฎีทั้ง 4 ดังกล่าวข้างต้นนั้นเป็นทฤษฎีการลงโทษสำหรับโทษทุกชนิด ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยนั้นได้กำหนดให้โทษในทางอาญามี 5 สถาน กล่าวคือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์สิน³

วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของการบังคับโทษจำคุกจะไม่เหมือนวัตถุประสงค์ของการลงโทษที่มุ่งจะลงโทษให้เป็นที่ไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลเป็นหลัก หากแต่วัตถุประสงค์ของการบังคับโทษเป็นการพัฒนาการจากแนวคิดในอดีตในการลงโทษ เข้ามาสู่แนวคิดยุคใหม่ที่มีความเป็นเสรีนิยมในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพตลอดทั้งศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์มากขึ้น มุ่งที่จะปรับเปลี่ยน บำบัดฟื้นฟูหรือแก้ไขพฤติกรรมของบุคคลที่บกพร่องในเรื่อง

¹ จาก *กฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษจำคุก* (น.33), โดย ธาณี วรภัทร์, 2553, กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

² แหล่งเดิม.

³ จากประมวลกฎหมายอาญา, มาตรา 18.

ต่างๆ ที่เป็นเหตุให้กระทำผิดกฎหมายอาญาอันเป็นกติกาสังคม ถึงขนาดไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับคนในสังคมปกติได้ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องนำคนในลักษณะดังกล่าวนี้ไปปรับปรุงซ่อมแซมแก้ไข ขระดับความเจริญทางจิตใจและพฤติกรรม ให้อยู่ในระดับเกณฑ์มาตรฐานคนปกติในสังคมนั้นๆ ได้ ซึ่งวัตถุประสงค์ของการบังคับโทษที่สำคัญมีดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้มีการดำรงชีวิตอนาคตโดยปราศจากการกระทำผิดและมีความรับผิดชอบต่อสังคม

2. เพื่อเป็นการคุ้มครองสังคม⁴

การลงโทษจำคุกจะต้องเล็งผลเสียหายกับบุคคลในการบังคับโทษจำคุก กล่าวคือ ต้องไม่ทำลายบุคลิกภาพของคนปกติและต้องสอดคล้องกับหลักศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญอยู่บนพื้นฐานของการบังคับโทษ หลักการความใกล้เคียงของชีวิตภายในและภายนอกเรือนจำ เพราะนักโทษทุกคนมีโอกาสกลับเข้าสู่สังคมอีกครั้ง หากการจำคุกทำลายบุคลิกภาพของคนให้เสียไป การฟื้นฟูก็จะทำไม่ได้ผล สุดท้ายสังคมก็จะได้รับความเสียหายอีกต่อไป

ในเรื่องสิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขังนั้นได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้น ในฐานะที่เป็นเครื่องป้องกันที่ประชาชนมีต่อการใช้อำนาจอรัฐ การที่ผู้ต้องขังต้องถูกแยกตัวไปจากสังคมปกติ ซึ่งผู้ต้องขังจะต้องถูกจำกัดเสรีภาพในการเคลื่อนไหว เสรีภาพในการติดต่อสื่อสารกับสังคมภายนอก ทำให้เกิดปัญหาเรื่องความถูกต้องชอบธรรม ความพอดีในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง ความทุกข์ทรมานของผู้ต้องขังที่ได้รับจากการถูกจำกัดเสรีภาพตามกฎหมายต่างๆ สิ่งเหล่านี้ได้มีการนำไปสู่การเรียกร้องให้มีการรับรองสิทธิของผู้ต้องขังอันเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน (basic human right) รวมทั้งการเรียกร้องให้มีการรับรองสิทธิตามกฎหมายอันพึงมีของบุคคลเหล่านั้นด้วย

ที่มาของการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องขังนั้น เกิดมาจากแนวคิดที่ว่าผู้ต้องขังที่ถูกลงโทษได้สูญเสียสิทธิบางส่วนจากการที่ได้รับโทษไป แต่บุคคลเหล่านั้นยังมีสิทธิที่ยังเหลืออยู่อีกจากการถูกลงโทษนั้น มิได้หมายความว่าผู้กระทำความผิดที่ถูกขังนั้นสิ้นสิทธิความเป็นมนุษย์ไปเสียทั้งหมดแต่อย่างใด⁵

ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่รับตัวผู้ต้องขังเข้าสู่เรือนจำหรือทัณฑสถาน ซึ่งกระทบต่อสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ต้องขังเป็นอย่างมากนั่นก็คือ การบังคับให้ผู้ต้องขังทุกคนเปลือยกายในการค้นตัวผู้ต้องขังเพื่อที่จะทำการ ค้นตัวผู้ต้องขัง (strip search) เพื่อตรวจค้นอาวุธ หรือสิ่งของผิดกฎหมายจากผู้ต้องขัง ซึ่งการ ปฏิบัติ

⁴ จากกฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษจำคุก (น. 39 - 40). เล่มเดิม.

⁵ แหล่งเดิม.

ต่อผู้ต้องขังดังกล่าวนั้นก็ก่อให้เกิดความอับอายทางเพศแก่ผู้ต้องขัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ เปลือยกาย ต่อหน้านักโทษหรือผู้ต้องขังคนอื่นๆ นำไปสู่ความอับอายและทำลายบุคลิกภาพของ ผู้ต้องขัง ตั้งแต่ก้าวแรกที่เดินเข้าสู่เรือนจำ ซึ่งโดยหลักในการค้นผู้ต้องโทษ ค้นทรัพย์สิน และการค้นห้องขัง สามารถทำได้ การค้นตัวผู้ต้องโทษชายให้กระทำโดยผู้ชาย ผู้ต้องโทษหญิงให้กระทำโดยหญิง และ ต้องกระทำในห้องที่ไม่เปิดเผย ผู้ต้องโทษอื่นจะอยู่ร่วมด้วยมิได้⁶ แต่ในประเทศไทยนั้นการตรวจ ค้นที่ต้องมีการเปลือยกายในทางปฏิบัติมักจะให้นักโทษเปลือยกายพร้อมกันเป็นกลุ่มและตรวจค้น ซึ่งก่อให้เกิดความอับอายทางเพศแก่ผู้ต้องขังอันเป็นการละเมิดต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ต้องขังแล้ว

แต่อย่างไรก็ตามในการเปลือยกายเพื่อค้นตัวนั้นก็เป็มาตรการที่จำเป็นต้องนำมาใช้ บังคับแก่ผู้ต้องขังทุกคน เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของเจ้าพนักงานเรือนจำ และตัวผู้ต้องขังเอง ไม่ว่าจะเป็นผู้ต้องขังในคดีร้ายแรงหรือคดีที่ไม่ร้ายแรง ก็ได้รับการปฏิบัติ เช่นเดียวกันทั้งสิ้น เนื่องจากมีการลักลอบนำสิ่งของต้องห้าม เช่น ยาเสพติด หรือโทรศัพท์มือถือ เข้าไปภายในเรือนจำอยู่มากโดยวิธีการซุกซ่อนให้พ้นจากสายตาของเจ้าพนักงานเรือนจำด้วย วิธีต่างๆ เช่น ซุกซ่อนมาตามสิ่งของที่ผู้มาเยี่ยมฝากไว้ให้กับผู้ต้องขัง หรือซุกซ่อนในรูทวารหนัก ตามที่ปรากฏตามข่าวในปัจจุบัน ส่งผลให้เกิดปัญหาเครือข่ายยาเสพติดในเรือนจำ

ดังตัวอย่างที่เห็นได้ชัดจากการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในการตรวจค้นตัวที่เป็นการละเมิด ต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่ปรากฏอยู่ในบทสัมภาษณ์สฎีปขาว รัตน์ (นามแฝง) คือหนึ่งในผู้ต้องขัง สาวในเรือนจำชายแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร รัตน์รับการผ่าตัดแปลงเพศมาเกือบ 20 ปีแล้ว เหมือนกับเพื่อนผู้ต้องขังอีก 3 คนที่อยู่ในเรือนจำเดียวกันแม้จะมีร่างกายเป็นหญิง 100% และจิตใจ เป็นหญิงอาจจะเกินร้อย แต่สำหรับรัตน์ เธอยังคงเป็นผู้ชาย มีค่าน้ำหนักชื่อเป็น นาย และหากกระทำ ผิดก็ต้องนำมาทักขังไว้ในเรือนจำชายหลายครั้งที่มีคนบอกเธอว่าเจ้าหน้าที่เปิดล็อกให้ผู้ต้องขังอื่น ดูในขณะที่พวกเธออาบน้ำ ทำภารกิจส่วนตัว กลายเป็นเรื่องสนุกสนานของเจ้าหน้าที่และผู้ต้องขัง อื่น บางครั้งมีการบังคับให้นักโทษกลุ่มนี้เปิดหน้าอกให้ดู เป็นที่ตลกขบขัน โดยที่พวกเธอไม่ได้ เต็มใจ ยังไม่นับรวมการพูดจาหยาบคาย ดูหมิ่นเหยียดหยามทางเพศสำหรับเจ้าหน้าที่บางคนซึ่ง ไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้เลยแม้แต่น้อย นอกจากนี้เมื่อต้องออกไปขึ้นศาล จะต้องมีการตรวจร่างกาย โดย ขึ้นตอนจะต้องบังคับให้ผู้ต้องขังถอดเสื้อผ้าออกทุกชิ้น ทำให้ผู้ต้องขังกลุ่มนี้ได้รับความอับอายจาก ผู้ต้องขังอื่นๆ “กรณีตรวจค้นร่างกายนี้ เพศชายแท้ๆ ยังมีความอับอายเลย ทางที่ดีควรให้เจ้าหน้าที่ ผู้หญิงทำหน้าที่แทนจะเหมาะสมกว่า เพราะเรือนจำก็มีเจ้าหน้าที่หญิงอยู่บ้าง” ส่วนนี้เป็นความ

⁶ แหล่งเดิม.

คิดเห็นจากนักโทษชายที่เขียนจดหมายมาบอกเล่าเรื่องของพวกเธอ เมื่อถามว่าอยากจะเรียกร้องให้มีการย้ายผู้ที่แปลงเพศเป็นหญิงแล้วไปอยู่เรือนจำหญิงไหม รับผิดชอบว่า โดยกฎหมายและระเบียบต่างๆ แล้วเป็นไปได้เลยที่จะได้ย้ายที่นั่น เมื่อเกิดมาเป็นเพศชายยังไรรัฐก็กำหนดเราเป็นเพศชายตลอดไป ซึ่งถึงที่สุดก็ทำได้ เพียงแต่อยากให้ปฏิบัติเท่าเทียมกับคนอื่นๆ ไม่ใช่ทำเหมือนตัวประหลาดและขาดการดูแล⁷

จากกรณีดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า ในการบังคับโทษจำคุกในประเทศไทยนั้น ผู้ต้องขังหรือนักโทษยังไม่ได้รับความคุ้มครองสิทธิในทางเพศเท่าที่ควร และยังไม่มีการทบทวนกฎหมายเข้ามารับรองและคุ้มครองสิทธิดังกล่าว ส่งผลให้ผู้ต้องขังหรือนักโทษนั้นถูกปฏิบัติอย่างทารุณและก่อให้เกิดความอับอายทางเพศโดยไม่จำเป็น ซึ่งจะทำให้ผู้ต้องขังหรือนักโทษนั้นต้องสูญเสียบุคลิกภาพและอาจทำให้การแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังหรือนักโทษเหล่านั้นไม่ได้ผล ซึ่งจะทำให้เกิดความเสียหายแก่สังคมและประเทศชาติต่อไปในอนาคต

ด้วยเหตุนี้ ผู้ศึกษาจึงมุ่งศึกษามาตรการทางกฎหมายในการตรวจค้นตัวผู้ต้องขัง ซึ่งยังเป็นปัญหาในทางกฎหมายตามแนวทางในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับ พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 รวมทั้งกฎหมายอื่นๆที่ใช้เป็นแนวทางในการป้องกันการปฏิบัติที่ก่อให้เกิดความอับอายทางเพศต่อผู้ต้องขังในการตรวจค้นตัว อีกทั้งมาตรฐานสากลหรือข้อตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหรือนักโทษเพื่อนำมาเปรียบเทียบกับกฎหมายของไทย ว่าสอดคล้องกับหรือเป็นไปตามเจตนารมณ์ตามที่กฎหมายกำหนดไว้อย่างแท้จริงหรือไม่ รวมทั้งพิจารณาถึงสภาพปัญหาและอุปสรรค วิธีการรักษาความปลอดภัย เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและแนวทางปฏิบัติงานของบุคลากรของราชทัณฑ์ต่อผู้ต้องขังหรือนักโทษให้สอดคล้องกันและเกิดผลสัมฤทธิ์ที่เป็นจริงในทางปฏิบัติต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการตรวจค้นตัวผู้ต้องขังตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 รวมถึงกฎกระทรวง และระเบียบข้อบังคับต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการตรวจค้นตัวผู้ต้องขังของประเทศไทย

2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการตรวจค้นตัวผู้ต้องขังในต่างประเทศ

⁷ จากทีมข่าวกระบวนกรยุติธรรม. (2012). *คุกซ่อนคุก' ชีวิต transgender ในเรือนจำ สิ่งแปลกปลอมที่ถูกกั้นออกและล่องละเมียด*. สืบค้น 20 มีนาคม 2557, จาก <<http://prachatai.com/journal/2012/08/42335>>

3. เพื่อศึกษาแนวคิดและวิธีปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องขัง ซึ่งรับรองและคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ตลอดจนกฎ ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง
4. เพื่อศึกษาถึงวิธีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง ในส่วนที่เกี่ยวกับการตรวจค้นตัวผู้ต้องขัง ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 รวมถึงกฎกระทรวง ระเบียบข้อบังคับ หนังสือสั่งการและ
5. เพื่อศึกษามาตรฐานสากลขององค์การสหประชาชาติ ตลอดจนวิธีปฏิบัติของกฎหมายต่างประเทศเปรียบเทียบกับของไทย ในกรณีการบังคับให้ผู้ต้องขังเปลือยกายในการตรวจค้นตัวผู้ต้องขัง

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

การบังคับให้ผู้ต้องขังหรือนักโทษเปลือยกายในการที่จะทำการตรวจค้นตัวเพื่อตรวจอาวุธหรือสิ่งของผิดกฎหมายนั้นก็ยังมีความจำเป็นต่อการรักษาความปลอดภัยภายในเรือนจำหรือทัณฑสถาน แต่อย่างไรก็ดี ในปัจจุบันมาตรการดังกล่าวนั้นก็ยังไม่มิตบทบัญญัติใดๆ ที่บัญญัติเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติของมาตรการดังกล่าว จึงทำให้เกิดการปฏิบัติที่ก่อให้เกิดความอับอายทางเพศต่อผู้ต้องขัง เช่น การให้ผู้ต้องขังเปลือยกายต่อหน้าผู้ต้องขังหรือนักโทษคนอื่นๆ การตรวจค้นตัวผู้ต้องขังโดยมีการล่วงล้ำเข้าไปในร่างกายของผู้ต้องขังซึ่งกระทำโดยเจ้าหน้าที่ที่ไม่ใช่แพทย์หรือไม่ได้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้เป็นกรกระทำที่กระทบต่อสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องขังโดยตรงและก่อให้เกิดความอับอายทางเพศต่อผู้ต้องขัง อันเป็นการกระทำที่ขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ดังนั้น จึงควรต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการตรวจค้นตัวผู้ต้องขังให้สอดคล้องกับหลักสากลในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้จะศึกษาถึงหลักกฎหมายในการค้นตัวผู้ต้องขัง ทั้งผู้ต้องขังที่เป็นนักโทษเด็ดขาด ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณา และผู้ต้องขังที่ผ่านการผ่าตัดแปลงเพศมาแล้ว โดยเฉพาะในการค้นตัวผู้ต้องขังโดยการบังคับให้ผู้ต้องขังเปลือยกาย และการตรวจค้นตัวผู้ต้องขังที่มีการล่วงล้ำต่อร่างกายของผู้ต้องขัง ในส่วนเนื้อหานี้ เป็นการศึกษาในเรื่องสิทธิและเสรีภาพ ศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์ กฎหมายที่ใช้ปฏิบัติและวิธีปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง ปัญหาและมาตรการต่างๆ หลักขององค์การสหประชาชาติและกฎหมายของต่างประเทศตามบทบัญญัติในส่วนของรัฐธรรมนูญแห่ง

ราชอาณาจักรไทย ฉบับ พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 กฎมาตรฐานขั้นต่ำขององค์การสหประชาชาติ ตลอดจนอนุสัญญา หรือปฏิญญา และกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์เรื่องการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง ศึกษาการค้นคว้าผู้ต้องขังโดยการบังคับให้เปลี่ยนกายนี้ ใช้วิธีการวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) โดยการค้นคว้าจากบทบัญญัติของกฎหมาย กฎ ระเบียบปฏิบัติในปัจจุบัน ประกอบกับหนังสือ ตำรา บทความ วารสาร ที่เกี่ยวข้องทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ และได้เข้าพบเจ้าหน้าที่ของทางราชทัณฑ์ซึ่งมีความรู้ในทางปฏิบัติและระเบียบที่เกี่ยวข้อง เพื่อทราบข้อมูลและขอเอกสารอันเป็นประโยชน์ในการศึกษา จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาทำการสังเคราะห์และจัดรวบรวมเป็นระบบ เพื่อให้ทราบถึงสภาพปัญหาและการศึกษาวิเคราะห์หาข้อสรุปตลอดจนแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวความคิดและหลักกฎหมายในเรื่องสิทธิเสรีภาพ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ต้องขัง และหลักกฎหมายที่เกี่ยวกับการตรวจค้นตัวผู้ต้องขังอันจะเป็นประโยชน์ในการปฏิบัติงานของผู้ที่มีอำนาจในการตรวจค้นตัวผู้ต้องขัง
2. ทำให้ทราบถึงปัญหาในทางปฏิบัติและในทางกฎหมาย ความแตกต่างและความสอดคล้องของหลักกฎหมายของไทย หลักกฎหมายขององค์การสหประชาชาติ และหลักปฏิบัติของต่างประเทศในเรื่องการค้นตัวผู้ต้องขัง
3. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการกระตุ้นเตือนให้หน่วยงานราชทัณฑ์ตระหนักถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องขัง ซึ่งควรจะได้รับปฏิบัติที่เป็นธรรม โดยคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์
4. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย โดยเฉพาะพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ให้มีความชัดเจนและไม่มีช่องว่างในทางกฎหมายและเพื่อเป็นการหามาตรการในการตรวจค้นตัวผู้ต้องขัง ให้เกิดผลแก่ผู้ต้องขังทุกรายเป็นการทั่วไป เพื่อให้เกิดความยุติธรรม ความเสมอภาคในสังคม และคุ้มครองผู้ต้องขังให้ได้รับสิทธิเสรีภาพตามที่ผู้ต้องขังพึงจะได้รับต่อไป